



Arrest

nr. 266 249 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u afkomstig te zijn uit Shkodër (district Shkodër, Albanië) en de Albanese nationaliteit te bezitten. Op 12 januari 2018 verzocht u samen met uw zus D. (...) (O.V. X) een eerste keer om internationale bescherming. U haalde aan dat uw neef I.H. (...) op 5 november 2014 vermoord werd door D.A. (...). Sindsdien is jullie familie met de A. (...)’s verwickeld in een bloedwraak. Omdat verschillende verzoeningspogingen mislukten veranderde de familie A. (...) het geweer van schouder: de leden weigerden voortaan om, zoals de traditionele wetten van de Kanun het voorschrijven, binnenshuis te blijven en ze stelden dat, gezien uw familie zich niet wou verzoenen, hun eer geschonden was en ze zich hiervoor zouden wreken. Eenmaal werden u en uw zus D. (...) geïntimideerd door onbekenden in een wagen. Enkele weken later verlieten jullie

Albanië uit vrees om door de familie A. (...) vermoord te worden en omdat de Albanese autoriteiten niets konden betekenen voor jullie. Op 26 maart 2018 nam het Commissariaatgeneraal een weigeringsbeslissing in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gezien u de door u beweerde vrees niet aannemelijk maakte en gezien u niet aannemelijk maakte dat u naar aanleiding van de door u beweerde problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. Jullie gingen tegen deze beslissing in beroep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde op 4 oktober 2018 dat er aan uw bewering gevisieerd te worden in een bloedwraak geen enkel geloof gehecht kon worden.

Jullie keerden niet terug naar Albanië maar verzochten op 4 februari 2019 een tweede keer om internationale bescherming. In het kader van uw tweede verzoek haalde u aan dat uw zus D. (...) in het opvangcentrum waar jullie verblijven bedreigd werd door E.L. (...). Jullie vermoedden dat de familie A. (...) achter deze bedreigingen zat. U vreesde bij terugkeer naar Albanië hetzelfde mee te maken als uw verre neef T.C. (...). Ook hij zou in België een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben uit vrees om vermoord te worden in het kader van een vendetta, maar enige tijd na zijn terugkeer naar het thuisfront werd hij in 2005 vermoord. U stipte tot slot nog aan dat er veel misdaad is en dat het gerecht in Albanië bijna niet bestaat. Op 27 maart 2019 verklaarde het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) uw tweede verzoek nietontvankelijk omdat, gezien er geen enkel geloof gehecht kon worden aan de bloedwraak met de familie A. (...), uit niets bleek dat u hetzelfde lot te wachten stond als uw neef T.C. (...), ook de bedreigingen van E.L. (...) niet gekaderd konden worden binnen deze vendetta en omdat u betreffende uw problemen met E.L. (...) niet aannemelijk gemaakt had dat u in Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming uw nationale autoriteiten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 10 februari 2020 diende een derde verzoek om internationale bescherming in. Hierbij verklaart u dat u in januari 2018 een Afrikaanse man, Dj.A. (...) (O.V. 8.133.602), ontmoette in het opvangcentrum waar u verbleef. Sinds februari 2018 hebben jullie een relatie. Jullie relatie kreeg sinds het begin veel tegenwind van uw zus D. (...) die ook in België verbleef en van uw moeder, die door D. (...) ingelicht was over uw relatie. Zij konden het niet verkroppen dat u een relatie had met een Afrikaan. U raakte zwanger van Dj. (...). U wilde het kind houden maar uw moeder en zus verplichtten u om abortus te plegen. Op 5 juni 2018 pleegde u abortus. U zette uw relatie met Dj. (...) verder. Jullie bleven contact houden en elkaar zien. Toen u een negatieve beslissing kreeg voor uw tweede verzoek om internationale bescherming besloot u vrijwillig naar Albanië terug te keren op 28 mei 2019 met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) gezien u niet meer terecht kon in een opvangcentrum en gezien u geen materiële hulp meer kreeg. Eens terug in Albanië ging u in uw ouderlijk huis wonen, waar u gedurende acht maanden samen met uw ouders en uw zus D. (...) verbleef. Jullie kwamen enkel buitenshuis als jullie iets nodig hadden en probeerden zich verborgen te houden. Uw problemen omwille van bloedwraak zijn immers nog steeds actueel. Uw bezigheden in Albanië bestonden voornamelijk uit huishoudelijk werk, tv kijken en praten. Tijdens uw verblijf in Albanië onderhield u nog contact met Dj. (...). Jullie belden verschillende keren per dag met elkaar en stonden ook via WhatsApp en facebook met elkaar in contact. Opdat u stiekem met hem kon spreken sprak u vooral 's nachts met hem. Jullie huis is immers klein en je kan er alles horen. Uw moeder en zus hadden in de gaten dat u nog contact onderhield met Dj. (...) en er hing een slechte sfeer in het huis omdat u uw relatie met Dj. (...) verder zette. U werd dagelijks bedreigd en onder druk gezet door hen. Ze stelden zich racistisch op. U hoopte dat Dj. (...), die zelf een verzoek om internationale bescherming ingediend had in België, een positieve beslissing zou krijgen en dat u hem dan in België zou kunnen vervoegen. Tijdens uw verblijf in Albanië bleek u voor een tweede maal zwanger van Dj. (...). U wilde het kind houden, maar pleegde, onder druk van uw moeder en uw zus, op 4 augustus 2019, abortus na twee maanden en drie weken zwangerschap. U was immers zwanger van een Afrikaan en dat werd beschouwd als een schande die de familie-eer aantastte. Sinds deze abortus ging de situatie thuis van kwaad naar erger. Er was dagelijks ruzie in de familie en bovendien ging het slecht met u omdat u uw kind verloren had. Ongeveer vier dagen voor u opnieuw naar België kwam werd u door uw vader, die door uw moeder ingelicht was van uw relatie, bedreigd. Hij zei u dat hij u zou vermoorden met het wapen waarmee hij de moordenaar van uw neef wil vermoorden. Hij sloeg u heel hard en hij schopte tegen uw been. U gaf thuis aan dat u voor twee nachten naar Tirana zou gaan. Ze dachten dat u zou terugkeren. U verbleef eerst twee dagen in Tirana en reisde vervolgens op 26 januari 2020 naar België, waar u op 10 februari 2020 een derde verzoek om internationale bescherming indiende en waar u uw relatie met Dj. (...) verder zette. Diezelfde dag vertelde u aan uw familie dat u in België was. U kreeg meermaals berichten van uw moeder en uw zus waarin ze u beledigden omwille van uw relatie en waarin ze u met de dood bedreigden. Uiteindelijk blokkeerde u hen omdat deze berichten u te veel stress bezorgen. In het opvangcentrum bent u in behandeling bij een psycholoog. U lijdt aan slapeloosheid en bent erg gevoelig en bang. Op 27 oktober 2020 werd uw dochter M.A.H. (...) geboren. Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat u vermoord zult worden door uw familie omwille van uw relatie met een Afrikaanse man en omwille

van het feit dat u een kind met hem heeft. U kaart aan dat er geen centra voor vrouwen zijn waar u onderdak zou kunnen vinden. U meent dat het niet mogelijk zou zijn om in uw levensonderhoud te voorzien. Ook vreest u dat u door de gemeenschap beledigd en met de vinger gewezen zal worden omwille van uw relatie met een Afrikaan en omdat u een kind van hem krijgt. Voorts vreest u dat u en uw dochter slachtoffer zullen worden van discriminatie omwille van haar huidskleur.

In het kader van uw derde verzoek legt u uw paspoort (origineel) neer om uw identiteit te ondersteunen. U legt ook de identiteitskaart van uw zus D. (...) neer. In verband met uw partner Dj. A. (...) legt u de volgende documenten neer: zijn bijlage 26 (kopie), veertien foto's van jullie samen (kopie), WhatsApp-berichten tussen u en Dj. (...) uit de periode januari 2018 tot mei 2019, WhatsApp-berichten tussen u en Dj. (...) van de periode juni 2019 tot oktober 2019. Met betrekking tot uw twee voormalige zwangerschappen en de onderbreking ervan legt u de volgende documenten voor: een overzichtsdokument betreffende uw medische consultaties van Fedasil waaruit blijkt dat u begin juni 2018 een abortus onderging (kopie), een positieve zwangerschapstest (origineel), verschillende foto's waarvan u aangeeft dat ze genomen werden tijdens uw opname bij de materniteit van Shkodër waar u een tweede abortus onderging. Om de problemen met uw familieleden te staven legt u de volgende documenten neer: een foto van een been met een blauwe plek (kopie); verschillende berichten van uw zus en moeder van de periode februari 2020 tot maart 2020 waarin u door hen wordt beledigd en bedreigd (kopie). Verder legt u ook een document neer over de vlucht van Tirana naar Brussel op 26 januari 2020 (kopie), een doktersattest waaruit blijkt dat u momenteel zwanger bent en dat u uitgerekend bent voor 28 oktober 2020 en twee attesten van uw psycholoog die identiek zijn, op de datum na: het ene attest werd ondertekend op 10 juni 2020, het andere op 24 juli 2020. Deze attesten betreffen uw aanwezigheid bij de sessies, uw problemen en uw vrees bij terugkeer naar Albanië en de klachten die u aanhaalt ten gevolge hiervan. Uw psychologe besluit dat u een matige depressie en hevige angsten lijkt te hebben. Voorts legt u vier artikels neer betreffende Albanezen die een Afrikaanse partner hebben en een filmpje dat gaat over een van de koppels uit een van deze artikels. Om aan te tonen dat er racisme is in Albanië legt u, gelet op het feit dat er geen Afrikanen in Albanië zijn, de volgende documenten neer betreffende situatie van Roma en de Egyptenaren in Albanië: een rapport van de Europese Commissie tegen racisme en intolerantie betreffende Albanië d.d. 3 april 2001 (kopie); het jaarverslag van de ombudsman in Albanië van 2010 (kopie); uittreksels uit het rapport: Civil Right defenders, The wall of anti-gypsyism, 2018 (kopie) ; uittreksels uit document 'Ministerie van Justitie: Statistisch jaarboek 2018' (kopie); enkele artikels en twee filmpjes betreffende de situatie van Roma en Egyptenaren in Albanië (kopie). Verder legt u enkele uittreksels uit het rapport 'ECRI report on Albania (sixth monitoring cycle) Adopted on 7 april 2020' d.d. 2 juni 2020 voor. Ook legt u algemene informatie neer over twee organisaties voor vrouwen in Albanië (kopie) en een document betreffende een mail die u naar een van deze organisaties stuurde en waarvoor u een foutmelding kreeg (kopie).

Wat betreft uw partner Dj. A. (...) blijkt uit de gegevens in zijn dossier dat hij op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 25 juli 2017 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor het eerst een beslissing in zijn dossier, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd werd in een arrest van 30 juli 2018. Op 29 oktober 2018 nam het CGVS de beslissing dat zijn verzoek niet ontvankelijk was gezien hij reeds de vluchtelingenstatus toegekend kreeg in Griekenland en niet aannemelijk maakte dat hij daar een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen of dat hij niet meer zou kunnen rekenen op de door Griekenland voorziene bescherming. Op 12 november 2018 ging hij in beroep tegen deze beslissing bij de RvV. In arrest 218.068 van de RvV van 11 maart 2019 werd dit beroep verworpen. Op 13 mei 2019 ging Djudju in beroep tegen dit arrest bij de Raad van State (RvS). Op 17 juni 2020 velde de RvS arrest 247.822 waarin de aanvraag tot cassatie verworpen werd.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het door u neergelegde doktersattest blijkt immers dat u zwanger bent en dat de uitgerekende geboortedatum voor uw kind 28 oktober 2020 is (document G en O). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meer dan drie maanden voor de uitgerekende geboortedatum. Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u er bovendien op gewezen dat u altijd mocht aangeven als u nood had aan een extra pauze, hetgeen u niet deed (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23 juli 2020 (CGVS 2), p. 2, 3). Wat betreft de attesten van uw psychologe die u neerlegt (documenten P en CC), dient vastgesteld te worden dat hieruit blijkt dat u er regelmatig op consultatie gaat. Voorts geeft uw psychologe in deze

attesten aan dat ze bij de consultaties vaststelde dat uw psychische basisstructuur redelijk goed is en dat u momenteel een zekere verwarring ervaart omwille van de moeilijkheden en de traumatische gebeurtenissen die u ondervond in uw land van herkomst en in België. Ze verwijst vervolgens naar de vrees die u uiteenzette en ze geeft de door u aangehaalde klachten weer. Er dient aldus vastgesteld te worden dat dit psychologisch attest grotendeels bestaat uit de weergave van uw psychologe van de door u vertelde gebeurtenissen en klachten. Uw psychologe besluit dat u een matige depressie en hevige angsten lijkt te hebben. Op welke manier deze diagnose gesteld werd, wordt niet toegelicht. Uit deze twee attesten die op de datum van opmaak na identiek zijn blijkt dan ook geenszins dat uw psychische gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen of dat u verhinderd zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen en uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name dat u vertrok uit Albanië omwille van een bloedwraak en dat deze problemen nog steeds actueel zijn (verklaring volgend verzoek d.d. 17 februari 2020 (verklaring volgend verzoek 3), punt 18; CGVS 2, p. 4, 7, 11, 23), dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw eerste verzoek afgewezen heeft en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van het door u ingediende beroep oordeelde dat er aan uw bewering geïseerd te worden in een bloedvete geen enkel geloof gehecht kon worden. Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde het CGVS vast dat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Er waren immers geen nieuwe elementen aanwezig die een nieuw licht konden werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bewering dat u in een bloedwraak geïseerd werd. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Bij uw huidige verzoek werpt u immers slechts op dat de bloedwraak nog steeds actueel is en geeft u aan dat er geen nieuwe evoluties zijn (CGVS 2, p. 11). Hiermee slaagt u er geenszins in de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in een bloedvete geïseerd wordt te herstellen.

Aangaande de problemen met uw familie omwille van uw relatie met een Afrikaanse man dient vooreerst vastgesteld te worden dat er verschillende elementen naar voren komen die de geloofwaardigheid van deze vrees onderuit halen. Zo doet het de wenkbrauwen fronsen dat u noch in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming al gewag maakte van uw relatie met Dj. (...) of van de door u aangehaalde vrees omwille van uw relatie. Bij geen van beide verzoeken vermeldde u dat u een partner had. Dat u, hoewel u reeds sinds februari 2018 een relatie had met Dj. (...) en in juni 2018 een abortus onderging onder druk van uw familie, dit niet vermeldde bij uw beroepsprocedure in het kader van uw eerste verzoek werpt een schaduw op de ernst van de door u beweerde problemen. Ook bij uw tweede verzoek vermeldde u uw relatie niet, noch dat u omwille van uw relatie iets vreesde bij terugkeer naar Albanië. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij zo snel mogelijk al zijn asielmotieven bekend maakt aan de asielinstanties. De redenen die u opwerpt voor dit nalaten overtuigen niet (CGVS 2, p. 6, 23). U stelt dat u dit niet eerder opwierp omdat u hier bij u eerste en tweede verzoek samen met uw zus was en jullie een verzoek indienden omwille van de bloedwraak. Deze uitleg volstaat niet. Gelet op de feit dat u aangeeft dat u reeds van het begin van de relatie met Dj. (...) jullie toekomst samen zag (CGVS 2, p. 5), is het

merkwaardig dat u uw relatie en de vrees die u heeft omwille van deze relatie niet eerder vermeldde. Deze vaststelling zet uw vrees voor uw familie omwille van uw relatie met Dj. (...) danig op de helling. Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakte daadwerkelijk grootgebracht te zijn in een conservatieve en controlerende familie (CGVS 2, p. 21 en 23). Uit de verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aflegde blijkt immers dat u en uw zus jullie universitaire studies in de psychologie voltooiden en dat jullie hierna nog een bijkomende opleiding tot gerechtspsychiater volgden (CGVS 1e VIB d.d. 6 maart 2018, p. 4). U werkte bovendien in het verleden in een callcenter. In deze periode woonde u samen met uw zus in Tirana (CGVS 1e VIB, p. 4). Bovendien had u sinds de zomer van 2017 gedurende zes of zeven maanden een relatie met een man die woonde en werkte in Griekenland. U ging hem destijds vaak bezoeken in Griekenland (CGVS 1e VIB, p. 6). Dat uw familie controlerend van aard is en u niet vrij laat leven (CGVS 2, p. 21 en 23), komt dan ook weinig aannemelijk over. Deze vaststelling doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees ten aanzien van uw familie omwille van uw relatie met Dj. (...) en de problemen die u in dit verband reeds kende.

Ook het feit dat uw vader in de door u geschetste omstandigheden lange tijd niets geweten zou hebben over uw relatie met Dj. (...) is dermate opmerkelijk dat het vraagtekens doet rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u voorstelde feiten. Hoewel u acht maanden in uw ouderlijk huis verbleef, kreeg uw vader slechts in de laatste week van dit verblijf lucht van uw relatie (CGVS 2, p. 20). Nochtans blijkt uit verklaringen dat u, uw vader, uw moeder en uw zus voornamelijk binnenshuis bleven (CGVS 2, p. 4, 7). In de context die u schetst is het merkwaardig dat uw vader niet eerder in de gaten kreeg dat er iets niet pluis was. U geeft immers te kennen dat er een slechte sfeer in huis was omwille van uw relatie (CGVS 2, p. 7). Ook onderging u een abortus in de periode waarin u in Albanië was, waarna er dagelijks ruzie in de familie was (CGVS 2, p. 21). U belde dagelijks met Dj. (...) (CGVS 2, p. 20) U gaf aan dat u enkel 's nachts met Dj. (...) belde omdat jullie een klein huis hebben en je alles kan horen (CGVS 2, p. 8). Dat jullie in huis twee aparte kamers en een keuken hebben, dat uw vader altijd in de keuken naar tv keek, dat jullie apart zaten en dat jullie moeder meestal in de kamer ruzie kwam maken (CGVS 2, p. 21) neemt niet weg dat het, indien waargebeurd, bijzonder opmerkelijk is dat uw vader niet eerder in de gaten kreeg wat er zich onder zijn dak afspeelde. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van het door u beweerde relaas op de helling.

Tot slot doet het ook afbreuk aan het door u beweerde relaas dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts opwierp dat u met de dood bedreigd werd, maar dat u naliet het concrete incident te vermelden waarbij u geslagen werd door uw vader en waarbij hij dreigde u te doden met een pistool en waarvan u bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat het uw onmiddellijke vluchtaanleiding was (verklaring volgend verzoek d.d. 17 februari 2020, CGVS 2, p. 6, 9, 10, 13, 14). Indien u daadwerkelijk geslagen en geschopt was door uw vader en hij u met de dood bedreigd heeft is het bijzonder weinig aannemelijk dat u dit nog niet aanbracht tijdens uw interview op de DVZ. De bewijswaarde van de door u neergelegde foto – waarop slechts een blauwe plek op een been van een niet nader te bepalen persoon afgebeeld staat (document J) - ter staving van dit incident is bovendien onbestaande. Uit de foto kan immers niet afgeleid worden wie er op staat en waardoor de blauwe plek veroorzaakt werd.

Gelet op voorgaande heeft u uw problemen met uw familie omwille van uw relatie met Dj. (...) niet aannemelijk gemaakt.

De screenshots van de bedreigingen vanwege uw zus en uw moeder (documenten L, M, N en Z) kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband geenszins ombuigen en tonen allerm minst aan dat u in onmin met uw familie leeft. Vooreerst dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bovendien kan erop gewezen worden dat er hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde gehecht kan worden, gezien dergelijke berichten op eenvoudige wijze in scene gezet kunnen worden. Uit niets blijkt immers wie deze berichten verstuurd heeft noch met welke intentie deze werden opgemaakt.

Gezien er aan uw problemen met uw familie geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw familie u tweemaal verplicht heeft om een abortus te laten plegen. Hoewel niet betwist wordt dat u in juni 2018 in België een abortus onderging, blijkt immers uit niets dat uw familie u onder druk zette om deze stap te zetten. Uit uw medisch dossier, opgemaakt door Fedasil (document F), blijkt overigens dat u tijdens de zwangerschap reeds met complicaties kampte, hetgeen doet vermoeden dat er hieraan een medische oorzaak ten grondslag ligt. Voorts kon u geen enkel document neerleggen waarin uw beweringen dat u in augustus 2019 in Albanië opnieuw een abortus onderging ondersteund worden (CGVS 2, p. 13). U legde slechts enkele foto's neer waarin u in een ziekenhuisbed ligt (document H). Uit niets blijkt evenwel waar deze foto's werden genomen en om welke reden u in een dergelijk bed zou liggen. Uit de foto's waarop medicatie staat afgebeeld – Miraclin en Cytotec – kan evenmin waarde gehecht worden. Uit niets blijkt immers aan wie, wanneer en om welke redenen deze medicatie voorgeschreven werd. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt in

augustus 2019 daadwerkelijk een tweede abortus gepleegd te hebben, laat staan dat uw familie u hiertoe verplicht zou hebben.

Hoe dan ook, gesteld dat het bij een terugkeer naar Albanië alsnog tot problemen zou komen met uw familie, dient vastgesteld dat uit niets blijkt dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Voordat internationale bescherming toegekend kan worden dient men immers aannemelijk te maken dat men zich niet kan beroepen op nationale bescherming, hetgeen hier niet het geval is. Het Commissariaat-generaal erkent weliswaar dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, maar uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt ook dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. Ofschoon u beweert dat de politie niet tussenkomt voor familieruzies (CGVS 2, p. 22), maakt de informatie voorts duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Voor minderjarigen en uw dochter in het bijzonder, kan er nog op gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderscherming actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Uit de beschikbare informatie blijkt daarnaast dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Uw uittaling dat je slechts twee of drie dagen terecht kan bij een vereniging voor vrouwen in Albanië (CGVS 2, p. 23), rijmt niet met de hierboven geciteerde informatie waaruit blijkt dat de opvang in sommige vluchthuizen weliswaar beperkt is tot minder dan een week, maar dat vrouwen in andere vluchthuizen langere periodes – of zelfs onbeperkt - kunnen verblijven. Uit de door u neergelegde documenten betreffende de organisaties 'hapa te lehte' en 'gruaja tek gruaja' (documenten AA en BB) blijkt voorts geenszins dat u desgewenst geen beroep zou kunnen doen op de hulp van deze organisaties. Louter uit het feit dat u een e-mail stuurde naar de organisatie 'hapa te lehte' maar dat het e-mailadres niet bestaand bleek, kan niet afgeleid worden dat u niet geholpen zou worden. Hoewel in de begeleidende mail bij de op 24 juli 2020 door u overgemaakte documenten gesteld wordt dat de organisatie 'gruaja tek gruaja' niet in onderdak voorziet, blijkt uit de betreffende informatie dat deze organisatie voorziet in noodopvang gedurende 48 uur voor slachtoffers van huiselijk geweld. U heeft uw uittaling dat er geen centra voor vrouwen of meisjes zijn waar u onderdak zou kunnen vinden dus geenszins aangetoond (CGVS 2, p. 10).

Bovendien, hoewel u het tegendeel beweert (CGVS 2, p. 11), dient benadrukt dat uit niets blijkt dat u in Albanië niet op een zelfstandige wijze een leven kan uitbouwen. Ofschoon u verklaarde dat het bij terugkeer naar Albanië niet mogelijk zou zijn om in uw levensonderhoud te voorzien - zo stelde u dat als u een woning zou huren, dat het volledige loon dan naar de huur zou gaan en het niet mogelijk zou zijn

om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS 2, p. 11), - heeft u uw beweringen in dit verband niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst dient opgemerkt dat uit niets blijkt dat u, een hoogopgeleide vrouw die een master in de psychologie behaalde en die het Frans, Italiaans en Engels machtig is (CGVS 2, p. 4), geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt om aldus een inkomen te bemachtigen. U werkte immers in het verleden reeds twee jaar als telecom-operator (CGVS 2, p. 19). Gelet op de vaststelling dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw bewering in een bloedwraak geviseerd te worden, is uw bewering dat u niet kan werken omwille van deze bloedwraak allerm minst ernstig te noemen (CGVS 2, p. 19). Dat u misschien geen werk zou vinden dat in de lijn van uw diploma als psychologe ligt en dat de job die u zou vinden misschien niet goed betaald zou zijn doet geen afbreuk aan het gegeven dat u toegang had tot de arbeidsmarkt. Bovendien kan er nogmaals op gewezen worden dat u in het verleden op zelfstandige wijze in Tirana woonde en dat u meermaals op en neer naar Griekenland reisde om er een bezoek te brengen aan uw toenmalige partner. Hieruit blijkt dat u zekere zelfredzaamheid aan de dag kan leggen. Uit niets blijkt aldus dat u niet op zelfstandige basis een leven zou kunnen uitbouwen.

Betreffende uw vrees dat u en uw dochter bij een terugkeer naar Albanië geconfronteerd zullen worden met racisme en/of discriminatie – u stelde dat u met de vinger gewezen zal worden omwille van uw relatie met een Afrikaan, dat uw dochter een gekleurde huid heeft en dat u en uw dochter geconfronteerd zullen worden met negatieve commentaren van de gemeenschap (CGVS 2, p. 10, 11, 24) -, dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat deze vrees puur hypothetisch is. U verwijst in dit verband louter naar het feit dat de Albanese gemeenschap heel racistisch is tegenover mensen met een zwarte en bruine huidskleur (CGVS 2, p. 17 en 24). Hiermee maakt u uw stelling dat u en uw dochter slachtoffer zouden worden van discriminatie en racisme geenszins in concreto aannemelijk. Bovendien is een louter algemene verwijzing naar het feit dat er in Albanië racisme bestaat – een fenomeen dat helaas voorkomt in quasi alle landen ter wereld – in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden aan vervolging of het lijden van ernstige schade en kan er opgemerkt worden dat uw verwijzing naar Roma en Egyptenaren in Albanië (CGVS 2, p. 17) en de documenten die u in dit verband neerlegt (documenten R1, S, T en X) niet dienstig zijn voor de behandeling van uw verzoek. U noch uw dochter van zijn immers van Roma- of Egyptische origine. In dit verband dient overigens benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal hoe dan ook van oordeel is dat de situatie van Roma en Egyptenaren in Albanië geenszins gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade. De hierboven reeds geciteerde informatie toont weliswaar aan dat heel wat etnische minderheden (in het bijzonder Roma en Egyptenaren) in Albanië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar hieruit blijkt eveneens dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de etnische minderheden (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Albanië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Albanese regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 (National Action Plan of the Integration of Roma and Egyptians) tracht ze de toestand en de reintegratie van de Roma en Egyptenaren in Albanië te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, toegang tot de arbeidsmarkt en registratie. Ondertussen werden ook op het lokale niveau in de periode 2018-2019 initiatieven ondernomen ter verbetering van de situatie van de Roma en Egyptenaren, onder meer met de uitwerking van zogenaamde lokale actieplannen of Local Action Plans for integration of Roma and Egyptian Minorities 2019-2022. Verder wordt ook in andere beleidsdocumenten zoals de National Strategy for Employment and Skills, de National Health Strategy en de Social Housing Strategy aandacht geschonken aan de Roma als kwetsbare groep die specifieke aandacht behoeft. Op 13 oktober 2017 keurde het Albanese parlement de nieuwe wet op de bescherming van nationale minderheden goed, waardoor de Roma voortaan behoren tot de erkende minderheden, wat hun beschermingsmogelijkheden verhoogt. Tevens brengt dit een aantal andere nieuwe rechten met zich mee die de gelijke behandeling van de Roma in de maatschappij (onder meer recht op onderwijs in de Romataal) moet bevorderen. Discriminatie op basis van culturele, etnische en linguïstische gronden is verboden. Daarnaast zijn er in Albanië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van etnische minderheden verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Albanese context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het

ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Albanië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat er ook van zij, indien u en/of uw dochter bij een terugkeer naar Albanië alsnog met problemen van racisme en/of discriminatie geconfronteerd zouden worden, dan blijkt voorts uit niets dat jullie geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor jullie sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er dient vastgesteld te worden dat dit in casu niet het geval is.

Uw bewering dat het onmogelijk is om racisme te stoppen en dat de politie racisme niet kan stoppen (CGVS 2, p. 24) is immers slechts een algemene stelling die er geenszins in concreto kan van overtuigen dat u en uw dochter geen beroep zouden kunnen doen op de autoriteiten als jullie met racisme geconfronteerd zouden worden. Uit informatie waarnaar hierboven reeds verwezen blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Aangaande uw opwerping dat de politie pas komt als er een misdaad is (CGVS 2, p. 22, 23) dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Afdoende politiebescherming houdt overigens niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Uw stelling dat u niet voor iedereen klacht zal kunnen indienen omdat u dan bedreigd zou worden omdat u naar de politie gestapt bent (CGVS 2, p. 24) snijdt bovendien geen hout. Indien u de autoriteiten niet op de hoogte brengt van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Dat u zich niet tot de politie zou kunnen wenden omdat de politie zelf racistisch is (CGVS 2, p. 22) en dat ze commentaar zouden geven op u en u zouden aanraden om een Albanees te nemen in plaats van een Afrikaan, zijn bovendien beweringen die niet kunnen overtuigen. Dat de politie racistisch is leidt u immers af uit het feit dat u zag hoe de politie in Shkodër Roma mishandelde (CGVS 2, p. 22; document T2). Hiermee toont u evenwel geenszins in concreto aan dat de politie racistisch is en dat u en uw dochter geen beroep zouden kunnen doen op uw autoriteiten. Uit het incidenteel optreden van enkele politieagenten kan immers niet zonder meer besloten worden dat het gehele Albanese politiekorps racistisch is en/of onwillig of onmachtig zou zijn om u en uw dochter de nodige bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het

aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Dat een advocaat u zou veroordelen omwille van uw relatie met een zwarte en dat men veel geld nodig heeft voor een advocaat (CGVS 2, p. 22) kan bijgevolg geenszins overtuigen. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U bent hier, gelet op onderstaande vaststellingen, evenwel niet in geslaagd.

Aangaande de vier artikels die u voorlegt en die betrekking hebben op meisjes die een relatie hebben met een Afrikaan en het artikel over een Albanees-Marokkaans koppel (documenten Q, U en X) en waarmee u wenst aan te tonen dat dergelijke relaties omwille van racistische motieven niet aanvaard worden door de betrokken families (CGVS, p. 16 en 19) kan er gewezen worden op het feit dat u uw problemen met uw eigen familie niet aannemelijk heeft gemaakt. U toont hiermee geenszins in concreto aan dat u en uw dochter problemen zullen krijgen met uw familie noch dat jullie geconfronteerd zullen worden met racisme. Evenmin doen deze artikels afbreuk aan de conclusie dat u niet aannemelijk maakte dat geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten indien nodig.

Wat de uittreksels uit het rapport 'ECRI report on Albania (sixth monitoring cycle) Adopted on 7 april 2020' d.d. 2 juni 2020 (document Y) betreft en de zaken die u hieromtrent aankaart in de begeleidende mail van 24 juli 2020 (zie document DD), dient vastgesteld te worden dat deze evenmin een nieuw licht werpen op voorgaande vaststellingen. Dat u aankaart dat de dataverzameling omtrent haatmisdrijven niet alomvattend is, neemt immers niet weg dat uit dit rapport blijkt dat er wel degelijk personen vervolgd en/of veroordeeld werden en dat er klachten in verband met 'hate speech' behandeld werden. Over misdrijven die ingegeven worden door haat stelt dit rapport dat het met betrekking tot dit onderwerp geen officiële data verkreeg maar dat het vernam dat dergelijke incidenten zeldzaam zijn. Er wordt gesteld dat het feit dat dergelijke incidenten niet onder de aandacht van de autoriteiten gebracht worden vermoedelijk toe te schrijven is aan het gebrek aan vertrouwen bij de slachtoffers. Echter, als de autoriteiten niet op de hoogte gebracht worden, kunnen ze niet optreden. Dat kwetsbare groepen zich

onzeker voelen over het feit dat de politie hun klacht serieus zal nemen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden in voege zijn.

Het loutere gegeven dat er in het rapport van het ministerie van justitie van 2018 (document R2) bij de classificatie van misdaden niet specifiek verwezen wordt naar raciale discriminatie doet voorts evenmin afbreuk aan de het bestaan van beschermingsmogelijkheden in Albanië en aan het gegeven dat u niet aannemelijk maakte dat u hier geen of beroep op zou kunnen doen.

De overige documenten die u neerlegt slagen er niet in voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit aan (document A), die in deze beslissing niet ter discussie staat. De geboorteakte van uw dochter (document EE) geeft aan dat u op 27 oktober 2020 bevallen bent. De identiteitskaart van D. (...) (document C) en de bijlage 26 van Dj. (...) (document B) ondersteunen uw verklaringen over de identiteit van uw zus en uw partners identiteit, die evenmin ter discussie staan in deze beslissing. Aan het feit dat u op 26 januari 2020 van Tirana naar Brussel reisde per vliegtuig (document K) wordt evenmin getwijfeld. Ook de foto's van u en Dj. (...) en de WhatsApp-berichten die jullie naar elkaar stuurden werpen doen geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie (documenten D, E, I en V). Aan het feit dat u en Dj. (...) een relatie hebben tot op heden en aan het feit dat u toen u in Albanië was contact met hem onderhield wordt immers niet getwijfeld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster stelt van mening te zijn dat de bestreden beslissing de volgende bepalingen en beginselen schendt:

"- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;

- artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ;

- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ;

- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;

- art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ;

- art. 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoekster wijst op artikel 51/8 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt:

"In casu acht verzoekster dat de elementen die zij binnen het kader van haar nieuw verzoek heeft neergelegd, elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt".

Verzoekster vestigt vervolgens de aandacht op haar relatie met Dj. en op het gegeven dat zij samen een dochtertje hebben. Verweerder betwist dit niet.

“Er dient hieromtrent vooreerst te worden benadrukt dat de relatie inderdaad al enige tijd aan de gang is maar dat verzoekster in het kader van haar twee vorige asielaanvragen vergezeld was door haar zus, waardoor het aanhalen van deze relatie onmogelijk was. Dit door de reeds duidelijk gemaakte redenen dat de relatie zeer streng zou worden veroordeeld door het gezin van verzoekster, inclusief haar zus (zoals dit nu het geval is). Verzoekster gaf dit duidelijk aan tijdens het verhoor. Dit doet niet de wenkbrauwen fronsen maar is in coherentie met het relaas.

Bovendien wenste verzoekster haar relatie met Dj. (...) niet te instrumentaliseren voor haar asielprocedure. Dit is immers allesbehalve de reden waarom het koppel een relatie aanging.

Wanneer de relatie echter gekend werd en een probleem werd ten aanzien van de familie van verzoekster, ontstond er een vrees tot vervolging zowel in hoofde van verzoekster als in hoofde van haar dochter.

Verzoekster onderbouwt deze vrees aan de hand van numereuze documenten, nl.:

a) Abortussen en zwangerschappen

- Overzichtsdocument betreffende de medische consultaties van Fedasiel met aanduiding van een abortus begin juni 2018

- Positieve zwangerschapstest

- Foto's van verzoekster in het ziekenhuis (materniteit van Shköder (waar tweede abortus plaatsvond)

- Doktersattest van laatste zwangerschap met bevallingsdatum

- Geboorteakte (NIET gerepertorieerd in de neergelegde documenten in bestreden beslissing)

b) Concrete vervolging vanwege het gezin van verzoekster

- Foto van het been van verzoekster met blauwe plek ten gevolge van de slagen van haar vader

- Berichten van zus en moeder van verzoekster van februari 2020 tot maart 2020, ofwel met begin net voor het indienen van de derde asielaanvraag en dus aantoonend dat dit de directe aanleiding was van het indienen van de nieuwe aanvraag tot internationale bescherming

c) Algemene informatie omtrent vervolging en discriminatie in Albanië in soortgelijke gevallen

- vier persartikels betreffende relaties tussen een Albanees en een Afrikaan

- Video over één van deze koppels

- Rapport van de Europese Commissie tegen racisme en intolerantie betreffende Albanië dd. 3.04.2001

- Jaarverslag van de ombudsman in Albanië van 2010

- Uittreksels rapport Civil Right Defenders, the wall of anti-gypsyism 2018

- Document Ministerie van Justitie: statistisch jaarboek 2018

- Diverse persartikels

- Twee video's

- Uittreksels ECRI report on Albania, dd. 2.06.2020

- Informatie omtrent twee organisaties voor vrouwen in Albanië waarvan één werd gecontacteerd door verzoekster

Hieruit volgt dat verzoekster niet aan numereuze documenten neerlegde maar zich ook inspande om elk aspect van haar relaas te ondersteunen met objectieve documenten.

Waar haar identiteit en die van haar gezinsleden niet in twijfel werden gebracht, deed ze moeite om de overige documenten correct te onderbouwen met alle mogelijke beschikbare informatie.

Aan de bewijslast en medewerking die steunt op verzoekster is dus ruimschoots en onbetwistbaar voldaan. Het is niet duidelijk welke elementen (die lot haar beschikking stonden) verzoekster nog had kunnen bijbrengen. Men dient hierover te benadrukken dat verzoekster verstoten werd door haar eigen gezin en bijgevolg al niet op hun steun kon rekenen om documentatie bij te brengen.”

Vervolgens betoogt verzoekster inzake haar relatie met Dj. en haar opeenvolgende zwangerschappen en abortus(sen):

“Men stelt vast dat de eerste abortus en laatste zwangerschap niet in twijfel worden gebracht. Ook het feit dat de Heer Dj. (...) de vader is van het laatste kind wordt niet betwist door verwerende partij.

Men merkt overigens op dat het ónmogelijk was voor verzoekster om de juiste documenten te verzamelen omtrent de abortus in Albanië. Ten eerste verkeerde zij in de onmogelijkheid om deze instantie vanuit België efficiënt te contacteren en ten tweede kon zij aan geen enkel gezinslid vragen om haar daarmee te helpen. De foto's zijn het maximum dat zij hierover kon neerleggen waardoor een begin van bewijs kan worden vastgesteld en dit, omwille van de gegeven omstandigheden, als voldoende dient te worden geacht.

Hiermee staat het vertrekpunt van de vervolging, nl. de relatie met Dj. (...) en het hieruit voortvloeiend kind, vast.

Ook de gedeeltelijke aanleiding tot psychologische kwetsbaarheid (twee abortussen) wordt aangetoond.

Voor het overige benadrukt men dat verzoekster in het kader van de eerste zwangerschap absoluut GEEN medische problemen of complicaties ondervond en dat dit in geen geval enige reden vormde voor de abortus. Verwerende partij maakt een foutieve interpretatie van de omstandigheden die subjectief getint is en geen grondslag vindt in de feiten."

Met betrekking tot de concrete vervolging vanwege haar familie, doet verzoekster gelden:

"Verzoekster gaf reeds aan dat zij ondergedoken was in het ouderlijke huis en amper buiten kwam. Ook heeft zij aangegeven dat zij zich, in geval van problemen, niet op de politiediensten kon beroepen voor steun.

Dit betekent dat wanneer zij geslagen werd en er blauwe plekken op nahield, zij zich tot niemand kon wenden voor steun en a fortiori om officiële documenten hieromtrent te bekomen. Op dezelfde manier als vorig hoofdstuk spande zij zich dus in om tenminste een begin van bewijs aan te brengen van het incident waardoor de foto werd neergelegd.

Ook de dreigementen en het uitschelden van berichten vanwege de moeder en de zus van verzoekster werden in extenso neergelegd. In huidig geval en in het kader van de derde asielaanvraag was dit het enige communicatiekanaal dat werd gebruikt voor het bedreigen van verzoekster waardoor dit het enige bewijs van bedreiging was die kon neergelegd worden.

Dit toont aan dat de vervolging door het gezin in concreto en op een persoonlijke wijze plaatsvond.

Men benadrukt voor het overige dat verzoekster zodanig in shock was na de bedreigingen dat zij haar familieleden heeft geblokkeerd en sindsdien dus alle contact vermijdt met hen, wat consistent is met haar vrees maar waardoor er logischerwijze geen nieuwe bedreigingen meer kunnen worden bijgebracht. Het zou echter buitensporig zijn om zodanig aan te dringen op de bewijslast en men onrechtsreeks verzoekster oplegt zich expres aan een gevaar te onderwerpen om opnieuw in contact te komen met haar gezin en zo nieuwe bedreigingen ontvangt die zij dan kan uitleveren aan de asielinstanties.

Bovendien diende zij haar familieleden te blokkeren om haar eigen mentale gezondheid te preserven."

Verzoekster vervolgt:

"Verzoekster stopte echter niet bij haar individuele situatie te onderbouwen met objectieve elementen omtrent haar persoonlijke belevenissen maar spande zich eveneens in om de algemene context van Albanië aan te tonen zodat haar verklaringen enige resonantie vonden bij objectieve rapporten van betrouwbare bronnen.

Belangrijk is te benadrukken dat de discriminatie, racisme en strenge veroordeling van een relatie met een Afrikaan (gekleurde persoon in het algemeen) niet per se alleen in een conservatieve context gebeurt. Ook in hoogopgeleide gezinnen komen deze fenomenen voor. Het argument van verwerende partij hieromtrent vindt dus geen grondslag en is niet van aard om het risico tot vervolging te minimiseren.

Verzoekster legt meer dan vijftien documenten neer in dit verband waardoor de context tenminste een indicatie vormt van de aangehaalde vrees.

Dit toont aan dat de culturele context in Albanië op zijn minst zeer ongunstig en zeer probabel gevaarlijk zullen zijn voor verzoekster en haar dochter.

Verwerende partij geeft op geen enkel moment de indruk dat zij de inhoud van deze documenten is nagegaan, hoewel er numereuze verwijzingen worden gemaakt naar discriminatie in soortgelijke gevallen.

Verwerende partij laat op die manier na de neergelegde documenten correct in rekening te nemen en gaat onzorgvuldig en onnauwkeurig te werk, in schending met de algemene beginsels van goede administratie en zorgvuldigheids- en nauwkeurigheidsplicht waaraan zij onderworpen wordt in haar analyse.

Daarnaast is het probleem in de analyse van verwerende partij dat zij elk document afzonderlijk kwalificeert als en opzij legt.

Zo vormen de foto's geen objectief bewijs voor de identiteit van de persoon die erop staat of geven geen indicatie van de datum, de berichten kunnen in scène worden gezet en de rapporten zijn van algemene aard.

Dit zijn echter stereotiepe argumenten die systematisch worden aangevoerd voor deze type documenten maar die geen enkele rekening houden met het geheel van de documenten samengenomen in het hele dossier.

Waar elk document afzonderlijk geen volwaardig bewijs zou vormen (quod non), dienen alle documenten samen genomen te worden. Gezien alle documenten op zijn minst een begin van bewijs vormen voor de aangehaalde vervolgingsgronden, is de wettelijke bewijslast die rust op de schouders van verzoekster volwaardig vervuld en ontmoet zij de vereisten van geloofwaardigheid.

Verwerende partij geeft geen volwaardige uitleg voor het opzijleggen van alle neergelegde stukken samen waardoor het niet-ontvankelijk verklaren van de asielaanvraag geen grond vindt in het dossier."

Voorts voert verzoekster aan:

"Voorts duidt verzoekster op haar kwetsbare psychologische situatie door twee psychologische attesten neer te leggen. Deze duiden op een frequente opvolging.

Men dient inderdaad niet te vergeten dat verzoekster tot tweemaal toe abortus heeft (moeten) plegen en verstoten wordt door haar eigen gezin.

Het CGVS verliest echter het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, beval. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief clement zoals gesuggereerd wordt door het CGVS."

Vervolgens geeft verzoekster een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt zij:

"In casu, heeft het CGVS de persoonlijkheid van verzoekster helemaal niet beoordeeld en besteedde geen aandacht aan de kwetsbare psychologische situatie waarin zij zich bevindt, hoewel dit duidelijk blijkt uit de attesten die verzoekster heeft neergelegd.

Mevrouw lijdt, doorwille van de objectieve situatie die zij in Albanië gekend heeft, aan psychologische problemen, die gecertificeerd werden door een gespecialiseerde persoon. Zo lijdt verzoekster meer precies aan hevige angsten en een matige depressie.

Het spreekt voor zich dat deze attesten een belangrijke bewijskracht hebben, op zijn minst om de psychologische toestand van verzoekster te bewijzen. Ze duiden eveneens op de geloofwaardigheid van de aangehaalde verklaringen: verzoekster ondergaat immers de gevolgen ervan op niveau van haar mentale gezondheid. Dit is niet uit het niets ontstaan.

Deze mogen bijgevolg niet geminimaliseerd worden en moeten door de tegenpartij in overweging worden genomen bij het nemen van de beslissing en niet alleen tijdens het verhoor door "extra pauzes in te lassen".

Over abortussen spreken en een verboden relatie vergt intieme informatie en zijn extreem delicate onderwerpen. Tegenpartij vergeet dat het niet vanzelfsprekend is om zich hierover open te stellen, a fortiori wanneer deze daden streng veroordeeld worden in het land van afkomst en als aantasting van de eer van het gezin beschouwd worden.

In geval van terugkeer, zouden de psychologische problemen van verzoekster en haar posttraumatische stress nog veel erger worden, tot een punt dat een terugkeer naar haar land van herkomst helemaal ondraaglijk en ondenkbaar zou worden.

In haar arrest van 24.04.2018, is het MvJEU echter van mening dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zich verzet tegen het feit dat een lidstaat een onderdaan uit een niet-EU-land zou verwijderen als de psychische stoornissen waaraan hij lijdt hierdoor aanzienlijk en onherroepelijk verergerd zouden worden.

Talrijke internationale verdragen, verslagen, rechtspraak enz. wijzen verder op de noodzaak om rekening te houden met de extreme kwetsbaarheid van bepaalde personen die hun land van herkomst hebben verlaten, zoals bijvoorbeeld verzoekster, die geïsoleerd is in België en geen naaste familie meer heeft in Albanië (of verstoten wordt door die familie)."

Betreffende het gehoor bij de DVZ, doet verzoekster verder gelden:

"Verwerende partij lijkt verzoekster kwalijk te nemen sommige elementen niet te hebben aangegeven van bij aanvang van de procedure, nl. tijdens het verhoor op het DVZ.

Echter, verzoekster had hier van bij aanvang van het verhoor op de CGVS een opmerking over gemaakt, nl.:

(...)

Verzoekster heeft dus duidelijk aangegeven dat zij ook belangrijke en nieuwe elementen aanbracht NA het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij haar advocaat NA het verhoor op het DVZ ontmoette.

Gezien deze opmerking duidelijk werd gemaakt in het begin van het verhoor op de CGVS, is het argument van verwerende partij omtrent het niet aangeven van sommige elementen op het DVZ (met name slagen en verwondingen en doodsb bedreigingen) niet dienstig."

Verzoekster concludeert:

"Verzoekster acht dat deze verschillende elementen weldegelijk elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen."

Verder gaat verzoekster in op de bloedvete waarin haar familie verwickeld is. Zij geeft aan:

“Verzoekster heeft wel aangegeven dat in het kader van haar derde verzoek de vrees tot vervolging in verband met de vendetta nog steeds actueel is.”

Zij geeft een algemene uiteenzetting, aan de hand van algemene informatie, omtrent de praktijk van bloedwraak en stelt dat vrouwen hiervan ook slachtoffer kunnen worden.

Waar in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat verzoekster in Albanië hoe dan ook beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden, betoogt verzoekster voorts als volgt:

“Uit verschillende rapporten blijkt echter dat er geen doeltreffende juridisch systeem voorhanden is.

Hoewel verschillende rapporten bevestigen dat in 2008 een nieuwe politiewet werd aangenomen, blijkt dat er nog heel wat problemen zijn inzake de implementatie van deze wet en dat de politie niet in staat blijkt om op te treden (zie eveneens verder onder intrafamiliaal geweld, vendetta's en georganiseerde criminaliteit).”

Vervolgens citeert verzoekster uitgebreid uit algemene landeninformatie inzake de situatie in Albanië, meer bepaald inzake de problemen op het vlak van corruptie bij de overheid en het justitiële systeem, de gebreken in het gerechtelijke systeem, het gebrek aan bijstand en bescherming in het geval van bloedvetes en de wijdverbreide corruptie in Albanië.

Verzoekster stelt vervolgens, in hoofddorde, in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij herhaalt in dit kader dat zij, ook als vrouw, slachtoffer riskeert te worden van de door haar aangehaalde bloedvete en geeft andermaal een algemene uiteenzetting omtrent deze praktijk. Verder geeft zij aan:

“Dat, wanneer het CGVS stelt dat de huidige situatie niet in het kader van een vendetta valt, het er niet in slaagt rekening te houden met deze ontwikkelingen ;

Dat het er in fine niet toedoet of er van een klassiek of moderne vorm van vendetta sprake is, daar verzoekster duidelijk vervolgd zal worden in de zin van het Verdrag van Geneve in geval van terugkeer naar Albanië”.

Voorts herhaalt verzoekster dat haar relatie en haar kind met een Afrikaanse man niet worden betwist.

“Dat verzoekster reeds vervolgd werd om die reden door haar eigen gezin ter gelegenheid van haar verblijf in het ouderlijke huis in Albanië tussen 28.05.2019 en 26.01.2020;

Dat zij geslagen en geschopt werd door haar vader; dat zij verplicht werd om abortus te plegen tot tweemaal toe; dat zij bedreigd werd door haar eigen gezin via berichten en dat deze berichten werden neergelegd;

Dat het feit dat ze persoonlijk gevisieerd werd en zal worden in concreto werd aangetoond;

Dat ook de niet alleen ongunstige maar ook problematieke racistische en discriminerende context in Albanië aangetoond wordt door numereuze algemene bronnen van betrouwbare instanties;

Dat verzoekster in geval van gedwongen terugkeer met haar dochtertje problemen zal ondervinden: haar dochtertje heeft immers klaarduidelijk een ouder van een vreemde afkomst of dit nu geweten is of niet, dit is fysiek waarneembaar (donkere huidskleur en naam van Afrikaanse afkomst);

Dat de nood tot bescherming van verzoekster en haar dochter aldus voldoende werden aangetoond (...)

Overwegende dat verzoekster, in tegenstelling tot wat tegenpartij laat uitschijnen, zich niet kan beroepen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten daar deze incompetent en corrupt zijn ; Dat dit hierboven werd aangetoond ;

Dat men uit alle bovenstaande elementen kan besluiten dat verzoekster het doelwit is van een vendetta en dus, conform de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen, internationale bescherming behoeft”.

In ondergeschikte orde, stelt verzoekster in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij herhaalt in haar land geen bescherming te kunnen krijgen vanwege haar autoriteiten, wijst op de inhoud van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM en stelt:

“Overwegende dat verzoekster reeds persoonlijke vervolging onderging en risico loopt om opnieuw vervolgd te worden in geval van gedwongen terugkeer met een minderjarig kind die haar des te kwetsbaarder maakt;

Dal het Hof van Justitie van de Europese Unie acht dat een persoon een subsidiaire beschermingsstatus behoeft indien de psychische stoornissen waaraan hij lijdt aanzienlijk en onherroepelijk verergerd zouden worden ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.”

In uiterst ondergeschikte orde, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing minstens moet worden vernietigd. Zij voert aan:

*“Overwegende dat de tegenpartij de weigeringsbeslissing niet voldoende heeft gemotiveerd, ondermeer betreffende de definiëring van de feiten als kunnen gekwalificeerd worden als vendetta ;
 Dat de tegenpartij ook niet voldoende motiveert in welke mate verzoekster zich kan berusten op de hulp en/of bescherming van de autoriteiten ;
 Overwegende dat de verwerende partij een partijdige lezing maakt van de rapporten en documenten bijgevoegd in het administratief dossier betreffende de hulp en/of bescherming die de nationale autoriteiten kunnen verschaffen aan verzoekster ;
 Dat verzoekster voldoende bewijst dat dit niet het geval is ;
 Dat verzoekster onder meer aantoonde dat de Albanese politie en rechterlijke macht corrupt zijn ; Dat zijzelf dit ook ondervonden heeft ; Dat dit niet door de tegenpartij werd geanalyseerd ;
 Dat het onder anderen om deze redenen past de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS ;
 Overwegende dat de tegenpartij helemaal geen rekening gehouden heeft met de verschillende nieuwe elementen die neergelegd werden door verzoekster.
 Dat de tegenpartij duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsplicht schendt door te achten dat de aangehaalde evenementen van geen belang is en dat verzoekster dus gerust terug kan keren naar Albanië ; Dat de tegenpartij, zodoende op een volkomen onbewuste manier handelt ;
 Overwegende dat een terugkeer naar Albanië betreurenswaardig, zelfs dramatische gevolgen zou hebben ;
 Dat het de verantwoordelijkheid is van de Belgische Staat om verzoekster te beschermen en haar opnieuw een waardig bestaan te gunnen ;
 Overwegende dat de bestreden beslissing voor al deze redenen vernietigd moet worden”.*

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

*“- In hoofdde, verzoekster de status van vluchteling toe te kennen;
 - In ondergeschikte orde, verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;
 - In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek”.*

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster duidt op generlei wijze hoe artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat bepaalt dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie, *in casu* en door de bestreden beslissing, die bovendien geen maatregel tot verwijdering of terugleiding inhoudt, zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending door verzoekster niet op dienstige wijze uiteengezet.

Verzoekster geeft evenmin enige verdere, nuttige en concrete duiding omtrent de aangevoerde schending van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoekster een verklaring in de voormelde zin werd afgenomen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek). Eveneens blijkt dat deze verklaring onverwijld werd overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op welke wijze artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet *in casu* zou zijn geschonden, kan dan ook niet worden ingezien. Bovendien wordt dit door verzoekster op generlei wijze uiteengezet. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, zoals reeds hoger werd aangestipt, verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het door u neergelegde doktersattest blijkt immers dat u zwanger bent en dat de uitgerekende geboortedatum voor uw kind 28 oktober 2020 is (document G en O). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meer dan drie maanden voor de uitgerekende geboortedatum. Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u er bovendien op gewezen dat u altijd mocht aangeven als u nood had aan een extra pauze, hetgeen u niet deed (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23 juli 2020 (CGVS 2), p. 2, 3). Wat betreft de attesten van uw psychologe die u neerlegt (documenten P en CC), dient vastgesteld te worden dat hieruit blijkt dat u er regelmatig op consultatie gaat. Voorts geeft uw psychologe in deze attesten aan dat ze bij de consultaties vaststelde dat uw psychische basisstructuur redelijk goed is en dat u momenteel een zekere verwarring ervaart omwille van de moeilijkheden en de traumatische gebeurtenissen die u ondervond in uw land van herkomst en in België. Ze verwijst vervolgens naar de vrees die u uiteenzette en ze geeft de door u aangehaalde klachten weer. Er dient aldus vastgesteld te worden dat dit psychologisch attest grotendeels bestaat uit de weergave van uw psychologe van de door u vertelde gebeurtenissen en klachten. Uw psychologe besluit dat u een matige depressie en hevige angsten lijkt te hebben. Op welke manier deze diagnose gesteld werd, wordt niet toegelicht. Uit deze twee attesten die op de datum van opmaak na identiek zijn blijkt dan ook geenszins dat uw psychische gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen of dat u verhinderd zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen en uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven

omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De vaststelling dat er terdege rekening werd gehouden met haar zwangerschap, laat verzoekster vooreerst volledig onverlet.

Verder tracht verzoekster, waar zij verwijst naar de reeds eerder neergelegde psychologische attesten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, ten onrechte te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van haar psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Uit de door verzoekster neergelegde psychologische attesten blijkt, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verder in het geheel niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze attesten werden opgesteld door een psycholoog en dus niet door een psychiater. Waar in deze attesten melding wordt gemaakt van een aantal klachten en symptomen, dient voorts samen met verweerder te worden vastgesteld dat deze attesten daarbij duidelijk en louter schragen op de gezegden van verzoekster ten overstaan van deze psycholoog en gedurende de gesprekken die verzoekster met deze psycholoog had. Waar in deze attesten gewag wordt gemaakt van verwarring, een matige depressie en hevige angsten, blijkt verder dat in deze attesten geen officiële diagnose wordt gesteld en blijkt nergens uit deze attesten dat en op welke wijze deze klachten op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht. Verder spreken deze attesten zich geenszins uit over de precieze aard en ernst van deze klachten en symptomen en/of de invloed en de impact hiervan op verzoeksters algemene en dagdagelijkse functioneren. Nergens in deze attesten wordt enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoeksters vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming. Aldus wordt hierin nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychische problemen en behandeling. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Uit de stukken zoals opgenomen in het dossier en met name de verklaringen die verzoekster aflegde bij de DVZ en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt bovendien dat de diverse onderhouds die verzoekster had in de loop van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoekster tijdens de onderhouds in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Wanneer dit nodig was, vroeg zij bovendien om verduidelijking. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch haar advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

In zoverre verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat de voormelde psychologische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat de door haar aangehaalde verklaringen en vrees stroken met de

werkelijkheid, dient te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden gevolgd. Vooreerst kan worden herhaald dat de attesten in kwestie niet werden opgesteld door een psychiater doch door een psycholoog, dat deze attesten daarbij duidelijk en louter zijn gebaseerd op verzoeksters gezegden gedurende de gesprekken met deze psycholoog, dat deze attesten geen officiële diagnose bevatten en dat de in deze attesten aangehaalde klachten en symptomen niet werden onderzocht op hun waarachtigheid. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen zouden berusten op de waarheid. Medische attesten vormen namelijk geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Nog daargelaten dat verzoekster de bewering op generlei wijze staft, uitwerkt, concretiseert of aannemelijk maakt dat haar psychologische toestand zou (dreigen te) verergeren bij een terugkeer naar haar land van herkomst, kan omtrent verzoeksters medische en psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.6. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name dat u vertrok uit Albanië omwille van een bloedwraak en dat deze problemen nog steeds actueel zijn (verklaring volgend verzoek d.d. 17

februari 2020 (verklaring volgend verzoek 3), punt 18; CGVS 2, p. 4, 7, 11, 23), dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw eerste verzoek afgewezen heeft en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van het door u ingediende beroep oordeelde dat er aan uw bewering geïnviseerd te worden in een bloedvete geen enkel geloof gehecht kon worden. Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde het CGVS vast dat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Er waren immers geen nieuwe elementen aanwezig die een nieuw licht konden werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bewering dat u in een bloedwraak geïnviseerd werd. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Bij uw huidige verzoek werpt u immers slechts op dat de bloedwraak nog steeds actueel is en geeft u aan dat er geen nieuwe evoluties zijn (CGVS 2, p. 11). Hiermee slaagt u er geenszins in de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in een bloedvete geïnviseerd wordt te herstellen."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te wijzen op het gegeven dat zij in het kader van haar onderhavige, derde verzoek aangaf dat het probleem in verband met de bloedwraak nog steeds actueel zou zijn, ontkracht zij de voormelde, inzake deze beweerdte vrees gedane vaststellingen namelijk op generlei wijze. Evenmin kan verzoeksters aan deze vaststellingen afbreuk doen met haar algemene betoog inzake de praktijk van bloedwraak en de verwijzing, in dit kader, naar algemene landeninformatie. Dit betoog en deze informatie zijn namelijk van louter algemene aard, hebben, gelet op de reeds tijdens haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming vastgestelde, kennelijke ongeloofwaardigheid van de bewering dat verzoekster en haar familie in een bloedwraak verwickeld zouden zijn, geen betrekking op en geen uitstaans met verzoeksters persoon en kunnen in het geheel niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïnviseerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door haar aangevoerde bloedwraak, schromelijk in gebreke.

In zoverre verzoekster zich ter staving van haar onderhavige, derde verzoek om internationale bescherming daarnaast beroept op haar relatie en haar kind met een man van Afrikaanse origine en stelt ten gevolge van deze relatie een vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van haar eigen familie, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld dat de geloofwaardigheid van deze voorgehouden vrees ernstig wordt ondermijnd doordat verzoekster hiervan niet de minste melding maakte in het kader van haar twee eerdere verzoeken om internationale bescherming. De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Aangaande de problemen met uw familie omwille van uw relatie met een Afrikaanse man dient vooreerst vastgesteld te worden dat er verschillende elementen naar voren komen die de geloofwaardigheid van deze vrees onderuit halen. Zo doet het de wenkbrauwen fronsen dat u noch in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming al gewag maakte van uw relatie met Dj. (...) of van de door u aangehaalde vrees omwille van uw relatie. Bij geen van beide verzoeken vermeldde u dat u een partner had. Dat u, hoewel u reeds sinds februari 2018 een relatie had met Dj. (...) en in juni 2018 een abortus onderging onder druk van uw familie, dit niet vermeldde bij uw beroepsprocedure in het kader van uw eerste verzoek werpt een schaduw op de ernst van de door u beweerdte problemen. Ook bij uw tweede verzoek vermeldde u uw relatie niet, noch dat u omwille van uw relatie iets vreesde bij terugkeer naar Albanië. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij zo snel mogelijk al zijn asielmotieven bekend maakt aan de asielinstanties. De redenen die u opwerpt voor dit nalaten overtuigen niet (CGVS 2, p. 6, 23). U stelt dat u dit niet eerder opwierp omdat u hier bij u eerste en tweede verzoek samen met uw zus was en jullie een verzoek indienden omwille van de bloedwraak. Deze uitleg volstaat niet. Gelet op de feit dat u aangeeft dat u reeds van het begin van de relatie met Dj. (...) jullie toekomst samen zag (CGVS 2, p. 5), is het merkwaardig dat u uw relatie en de vrees die u heeft omwille van deze relatie niet eerder vermeldde. Deze vaststelling zet uw vrees voor uw familie omwille van uw relatie met Dj. (...) danig op de helling."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg te herhalen dat zij haar relatie eerder niet zou hebben vermeld omdat zij hier samen met haar zus was, ontkracht verzoekster de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen namelijk hoegenaamd niet.

Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Dat verzoekster zowel haar relatie met Dj. als haar aan deze relatie gekoppelde vrees gedurende haar twee eerste verzoeken om internationale bescherming onvermeld liet, doet, gelet op het voorgaande, weldegelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan zowel de oprechtheid, de ernst als de geloofwaardigheid van de heden door haar aangehaalde, hierop gegronde nood aan internationale bescherming. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster van meet af aan werd gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid en op het vertrouwelijke karakter van de procedure en de gehoren die in dit kader plaatsvonden.

Verzoekster laat de bestreden beslissing blijkens een lezing van het verzoekschrift daarenboven volledig onverlet en onderneemt niet de minste poging teneinde deze beslissing aan te vechten of te betwisten waar gemotiveerd wordt:

“Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakte daadwerkelijk grootgebracht te zijn in een conservatieve en controlerende familie (CGVS 2, p. 21 en 23). Uit de verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aflegde blijkt immers dat u en uw zus jullie universitaire studies in de psychologie voltooiden en dat jullie hierna nog een bijkomende opleiding tot gerechtspsychiater volgden (CGVS 1e VIB d.d. 6 maart 2018, p. 4). U werkte bovendien in het verleden in een callcenter. In deze periode woonde u samen met uw zus in Tirana (CGVS 1e VIB, p. 4). Bovendien had u sinds de zomer van 2017 gedurende zes of zeven maanden een relatie met een man die woonde en werkte in Griekenland. U ging hem destijds vaak bezoeken in Griekenland (CGVS 1e VIB, p. 6). Dat uw familie controlerend van aard is en u niet vrij laat leven (CGVS 2, p. 21 en 23), komt dan ook weinig aannemelijk over. Deze vaststelling doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees ten aanzien van uw familie omwille van uw relatie met Dj. (...) en de problemen die u in dit verband reeds kende.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

Verzoekster laat de bestreden beslissing eveneens geheel ongemoeid, en voert ter weerlegging van deze beslissing niet één concreet en dienstig argument aan, waar gemotiveerd wordt:

“Ook het feit dat uw vader in de door u geschetste omstandigheden lange tijd niets geweten zou hebben over uw relatie met Dj. (...) is dermate opmerkelijk dat het vraagtekens doet rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u voorstelde feiten. Hoewel u acht maanden in uw ouderlijk huis verbleef, kreeg uw vader slechts in de laatste week van dit verblijf lucht van uw relatie (CGVS 2, p. 20). Nochtans blijkt uit verklaringen dat u, uw vader, uw moeder en uw zus voornamelijk binnenshuis bleven (CGVS 2, p. 4, 7). In de context die u schetst is het merkwaardig dat uw vader niet eerder in de gaten kreeg dat er iets niet pluis was. U geeft immers te kennen dat er een slechte sfeer in huis was omwille van uw relatie (CGVS 2, p. 7). Ook onderging u een abortus in de periode waarin u in Albanië was, waarna er dagelijks ruzie in de familie was (CGVS 2, p. 21). U belde dagelijks met Dj. (...) (CGVS 2, p. 20) U gaf aan dat u enkel 's nachts met Dj. (...) belde omdat jullie een klein huis hebben en je alles kan horen (CGVS 2, p. 8). Dat jullie in huis twee aparte kamers en een keuken hebben, dat uw vader altijd in de keuken naar tv keek, dat jullie apart zaten en dat jullie moeder meestal in de kamer ruzie kwam maken (CGVS 2, p. 21) neemt niet weg dat het, indien waargebeurd, bijzonder opmerkelijk is dat uw vader niet eerder in de gaten kreeg wat er zich onder zijn dak afspeelde. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van het door u beweerde relaas op de helling.”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, blijven zij onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing inzake de door verzoekster aangevoerde vrees ten aanzien van haar familie terecht gesteld:

“Tot slot doet het ook afbreuk aan het door u beweerde relaas dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts opwierp dat u met de dood bedreigd werd, maar dat u naliel het concrete incident te vermelden waarbij u geslagen werd door uw vader en waarbij hij dreigde u te doden met een pistool en waarvan u bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat het uw onmiddellijke vluchtaanleiding was (verklaring volgend verzoek d.d. 17 februari 2020, CGVS 2, p. 6, 9, 10, 13, 14). Indien u daadwerkelijk geslagen en geschopt was door uw vader en hij u met de dood bedreigd heeft is het bijzonder weinig aannemelijk dat u dit nog niet aanbracht tijdens uw interview op

de DVZ. De bewijswaarde van de door u neergelegde foto – waarop slechts een blauwe plek op een been van een niet nader te bepalen persoon afgebeeld staat (document J) - ter staving van dit incident is bovendien onbestaande. Uit de foto kan immers niet afgeleid worden wie er op staat en waardoor de blauwe plek veroorzaakt werd."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar zij wijst op haar verklaringen bij het CGVS en hiermee tracht te vergoelijken, onder meer doordat zij haar advocaat slechts na het afleggen van haar verklaringen bij de DVZ zou hebben gezien, dat zij het voormelde incident niet vermeldde bij de DVZ, dient te worden vastgesteld dat verzoekster met deze uitleg hoegenaamd niet kan volstaan om een verklaring te bieden voor de voormelde, flagrante ommissie in haar verklaringen bij de DVZ. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag, zoals reeds hoger werd opgemerkt, immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Dat verzoekster bij de DVZ, ondanks dat zij aldaar expliciet werd ondervraagd over de nieuwe elementen waarop zij zich in het kader van haar voorliggende, derde verzoek om internationale bescherming beriep, een dermate essentiële, cruciale en frappante gebeurtenis als de mishandeling en doodsb bedreiging door middel van een pistool door haar vader die de onmiddellijke aanleiding zou hebben gevormd voor haar vertrekt uit haar land van herkomst onvermeld zou hebben gelaten is, indien deze gebeurtenis werkelijk had plaatsgevonden, totaal niet aannemelijk en kan niet worden aangenomen. Dat zij deze gebeurtenis ten overstaan van de DVZ niet vermeldde, laat aldus niet toe hieraan ook nog maar enig geloof te hechten. De gedane vaststellingen inzake de door haar ter staving van deze gebeurtenis neergelegde foto, laat verzoekster voor het overige in wezen onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

In het licht van het voorgaande, ontbeert het trouwens eveneens iedere geloofwaardigheid dat verzoekster, hoewel haar vader dreigde dat hij haar zou vermoorden en haar ernstig mishandelde wanneer deze achter haar relatie kwam, vervolgens eenvoudigweg kon aankondigen dat zij voor enkele dagen naar Tirana ging en ongestoord de woning en haar land kon verlaten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.9).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees van verzoekster ten aanzien van haar familie en ten gevolge van haar relatie en haar kind met een man van Afrikaanse origine. Derhalve wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

"Gelet op voorgaande heeft u uw problemen met uw familie omwille van uw relatie met Dj. (...) niet aannemelijk gemaakt."

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"De screenshots van de bedreigingen vanwege uw zus en uw moeder (documenten L, M, N en Z) kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband geenszins ombuigen en tonen allermist aan dat u in onmin met uw familie leeft. Vooreerst dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bovendien kan erop gewezen worden dat er hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde gehecht kan worden, gezien dergelijke berichten op eenvoudige wijze in scene gezet kunnen worden. Uit niets blijkt immers wie deze berichten verstuurd heeft noch met welke intentie deze werden opgemaakt."

Gezien er aan uw problemen met uw familie geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw familie u tweemaal verplicht heeft om een abortus te laten plegen. Hoewel niet betwist wordt dat u in juni 2018 in België een abortus onderging, blijkt immers uit niets dat uw familie u onder druk zette om deze stap te zetten. (...) Voorts kon u geen enkel document neerleggen waarin uw beweringen dat u in augustus 2019 in Albanië opnieuw een abortus onderging ondersteund worden (CGVS 2, p. 13). U legde slechts enkele foto's neer waarin u in een ziekenhuisbed ligt (document H). Uit niets blijkt evenwel waar deze foto's werden genomen en om welke reden u in een dergelijk bed zou liggen. Uit de foto's waarop medicatie staat afgebeeld – Miraclin en Cytotec – kan evenmin waarde gehecht worden. Uit niets blijkt immers aan wie, wanneer en om welke redenen deze medicatie voorgeschreven werd. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt in augustus 2019 daadwerkelijk een tweede abortus gepleegd te hebben, laat staan dat uw familie u hiertoe verplicht zou hebben."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Los van de vraag of zij voor haar eerste abortus kampte met medische complicaties, kan, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vermeende problemen met en vrees ten aanzien van haar familie, immers hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeksters familie verzoekster er in dit kader toe zou hebben verplicht om de betreffende (eerste) abortus te plegen.

De voormelde, ter staving van verzoeksters voorgehouden tweede abortus neergelegde stukken kunnen zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing verder geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk een tweede abortus zou hebben ondergaan. Waar verzoekster een aantal redenen aanhaalt waarom het onmogelijk zou zijn om bijkomende bewijzen te bekomen, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee de essentie van deze motivering niet ontcracht en de vaststelling onverlet laat dat zij deze beweerde tweede abortus niet staft. Hoe dan ook, laat verzoekster de terechte vaststelling ongemoeid dat zij gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar familie niet aannemelijk maakt dat, zo al aangenomen zou kunnen worden dat zij een tweede abortus zou hebben ondergaan, *quod non*, deze haar door haar familie zou zijn opgelegd.

Gezien gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar familie, is verzoeksters kritiek op de overtoellige, in de bestreden beslissing opgenomen motieven inzake de eventuele mogelijkheden tot bescherming en (zelfstandige) hervestiging in dit kader, verder niet dienstig.

In zoverre verzoekster daarnaast opnieuw aanhaalt dat zijzelf en/of haar dochter in haar land van herkomst slachtoffer zouden (riskeren te) worden van racisme en daarbij verstoken zouden (dreigen te) blijven van de nodige bescherming vanwege haar nationale autoriteiten, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing omtrent deze, door verzoekster ten berde gebrachte vrees, geheel terecht wordt gemotiveerd:

“Betreffende uw vrees dat u en uw dochter bij een terugkeer naar Albanië geconfronteerd zullen worden met racisme en/of discriminatie – u stelde dat u met de vinger gewezen zal worden omwille van uw relatie met een Afrikaan, dat uw dochter een gekleurde huid heeft en dat u en uw dochter geconfronteerd zullen worden met negatieve commentaren van de gemeenschap (CGVS 2, p. 10, 11, 24) –, dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat deze vrees puur hypothetisch is. U verwijst in dit verband louter naar het feit dat de Albanese gemeenschap heel racistisch is tegenover mensen met een zwarte en bruine huidskleur (CGVS 2, p. 17 en 24). Hiermee maakt u uw stelling dat u en uw dochter slachtoffer zouden worden van discriminatie en racisme geenszins in concreto aannemelijk. Bovendien is een louter algemene verwijzing naar het feit dat er in Albanië racisme bestaat – een fenomeen dat helaas voorkomt in quasi alle landen ter wereld – in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden aan vervolging of het lijden van ernstige schade en kan er opgemerkt worden dat uw verwijzing naar Roma en Egyptenaren in Albanië (CGVS 2, p. 17) en de documenten die u in dit verband neerlegt (documenten R1, S, T en X) niet dienstig zijn voor de behandeling van uw verzoek. U noch uw dochter van zijn immers van Roma- of Egyptische origine. In dit verband dient overigens benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal hoe dan ook van oordeel is dat de situatie van Roma en Egyptenaren in Albanië geenszins gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade. De hierboven reeds geciteerde informatie toont weliswaar aan dat heel wat etnische minderheden (in het bijzonder Roma en Egyptenaren) in Albanië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar hieruit blijkt eveneens dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de etnische minderheden (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Albanië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Albanese regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 (National Action Plan of the Integration of Roma and Egyptians) tracht ze de toestand en de reintegratie van de Roma en Egyptenaren in Albanië te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, toegang tot de arbeidsmarkt en registratie. Ondertussen werden ook op het lokale niveau in de periode 2018-2019 initiatieven ondernomen ter verbetering van de situatie van de Roma en Egyptenaren, onder meer met de uitwerking van zogenaamde lokale actieplannen of Local Action Plans for integration of Roma and Egyptian Minorities 2019-2022. Verder wordt ook in andere beleidsdocumenten zoals de National Strategy for Employment and Skills, de National Health Strategy en de Social Housing Strategy aandacht geschonken aan de Roma als kwetsbare groep die specifieke aandacht behoeft. Op 13

oktober 2017 keurde het Albanese parlement de nieuwe wet op de bescherming van nationale minderheden goed, waardoor de Roma voortaan behoren tot de erkende minderheden, wat hun beschermingsmogelijkheden verhoogt. Tevens brengt dit een aantal andere nieuwe rechten met zich mee die de gelijke behandeling van de Roma in de maatschappij (onder meer recht op onderwijs in de Romataal) moet bevorderen. Discriminatie op basis van culturele, etnische en linguïstische gronden is verboden. Daarnaast zijn er in Albanië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van etnische minderheden verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Albanese context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Albanië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat er ook van zij, indien u en/of uw dochter bij een terugkeer naar Albanië alsnog met problemen van racisme en/of discriminatie geconfronteerd zouden worden, dan blijkt voorts uit niets dat jullie geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor jullie sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er dient vastgesteld te worden dat dit in casu niet het geval is.

Uw bewering dat het onmogelijk is om racisme te stoppen en dat de politie racisme niet kan stoppen (CGVS 2, p. 24) is immers slechts een algemene stelling die er geenszins in concreto kan van overtuigen dat u en uw dochter geen beroep zouden kunnen doen op de autoriteiten als jullie met racisme geconfronteerd zouden worden. Uit informatie waarnaar hierboven reeds verwezen blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Aangaande uw opwerping dat de politie pas komt als er een misdaad is (CGVS 2, p. 22, 23) dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Afdoende politiebescherming houdt overigens niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Uw stelling dat u niet voor iedereen klacht zal kunnen indienen omdat u dan bedreigd zou worden omdat u naar de politie gestapt bent (CGVS 2, p. 24) snijdt bovendien geen hout. Indien u de autoriteiten niet op de hoogte brengt van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Dat u zich niet tot de politie zou kunnen wenden omdat de politie zelf racistisch is (CGVS 2, p. 22) en dat ze commentaar zouden geven op u en u zouden aanraden om een Albanees te nemen in plaats van een Afrikaan, zijn bovendien beweringen die niet kunnen overtuigen. Dat de politie racistisch is leidt u immers af uit het feit dat u zag hoe de politie in Shkodër Roma mishandelde (CGVS 2, p. 22; document T2). Hiermee toont u evenwel geenszins in concreto aan dat de politie racistisch is en dat u en uw dochter geen beroep zouden kunnen doen op uw autoriteiten. Uit het incidenteel optreden van enkele

politieagenten kan immers niet zonder meer besloten worden dat het gehele Albanese politiekorps racistisch is en/of onwillig of onmachtig zou zijn om u en uw dochter de nodige bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Dat een advocaat u zou veroordelen omwille van uw relatie met een zwarte en dat men veel geld nodig heeft voor een advocaat (CGVS 2, p. 22) kan bijgevolg geenszins overtuigen. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficiërs werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

(...)

Aangaande de vier artikels die u voorlegt en die betrekking hebben op meisjes die een relatie hebben met een Afrikaan en het artikel over een Albanees-Marokkaans koppel (documenten Q, U en X) en waarmee u wenst aan te tonen dat dergelijke relaties omwille van racistische motieven niet aanvaard worden door de betrokken families (CGVS, p. 16 en 19) kan er gewezen worden op het feit dat u uw problemen met uw eigen familie niet aannemelijk heeft gemaakt. U toont hiermee geenszins in concreto aan dat u en uw dochter problemen zullen krijgen met uw familie noch dat jullie geconfronteerd zullen worden met racisme. Evenmin doen deze artikels afbreuk aan de conclusie dat u niet aannemelijk maakte dat geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten indien nodig.

Wat de uittreksels uit het rapport 'ECRI report on Albania (sixth monitoring cycle) Adopted on 7 april 2020' d.d. 2 juni 2020 (document Y) betreft en de zaken die u hieromtrent aankaart in de begeleidende mail van 24 juli 2020 (zie document DD), dient vastgesteld te worden dat deze evenmin een nieuw licht werpen op voorgaande vaststellingen. Dat u aankaart dat de dataverzameling omtrent haatmisdrijven

niet alomvattend is, neemt immers niet weg dat uit dit rapport blijkt dat er wel degelijk personen vervolgd en/of veroordeeld werden en dat er klachten in verband met 'hate speech' behandeld werden. Over misdrijven die ingegeven worden door haat stelt dit rapport dat het met betrekking tot dit onderwerp geen officiële data verkreeg maar dat het vernam dat dergelijke incidenten zeldzaam zijn. Er wordt gesteld dat het feit dat dergelijke incidenten niet onder de aandacht van de autoriteiten gebracht worden vermoedelijk toe te schrijven is aan het gebrek aan vertrouwen bij de slachtoffers. Echter, als de autoriteiten niet op de hoogte gebracht worden, kunnen ze niet optreden. Dat kwetsbare groepen zich onzeker voelen over het feit dat de politie hun klacht serieus zal nemen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden in voege zijn.

Het loutere gegeven dat er in het rapport van het ministerie van justitie van 2018 (document R2) bij de classificatie van misdaden niet specifiek verwezen wordt naar raciale discriminatie doet voorts evenmin afbreuk aan de het bestaan van beschermingsmogelijkheden in Albanië en aan het gegeven dat u niet aannemelijk maakte dat u hier geen of beroep op zou kunnen doen."

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij beweert dat de door haar en ter staving van de Albanese context neergelegde documentatie niet in aanmerking zouden zijn genomen of onderzocht door verweerder, dient te worden opgemerkt dat verzoekster hiermee op aperte wijze voorbijgaat aan en in het geheel geen afbreuk doet aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. Nog daargelaten dat een groot deel van de door verzoekster aangehaalde informatie dateert van jaren geleden en bijgevolg gedateerd is, dient verder te worden opgemerkt dat de door verzoekster in het kader van het voorgaande aangehaalde landeninformatie volledig in dezelfde lijn ligt als en bijgevolg geenszins afbreuk doet aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Dat corruptie en georganiseerde misdaad in Albanië nog een probleem vormen en dat er op dit vlak nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft dan ook een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals genoegzaam blijkt uit het geheel van voorliggende landeninformatie zoals aangereikt door zowel verzoekster als verweerder, de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden in de zin van voormelde bepaling en dat aangenomen kan worden dat verzoekster zich bij eventuele problemen van racisme of discriminatie toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale overheden. Dat verzoekster ook zelf deze mening toegedaan lijkt te zijn, kan daarbij overigens duidelijk worden afgeleid uit het gegeven dat zij het nodig achtte om de hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve problemen en vrees ten gevolge van bloedwraak en ten aanzien van haar eigen familie op te dissen.

Het voorgaande vindt overigens eveneens en duidelijk bevestiging in het feit dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, dewelke, dit in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen,

weldegelijk eveneens betrekking hebben op de neergelegde geboorteakte en die door verzoekster verder niet dienstig en *in concreto* worden aangevochten of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoekster deze niet concreet aanvecht of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige documenten die u neerlegt slagen er niet in voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit aan (document A), die in deze beslissing niet ter discussie staat. De geboorteakte van uw dochter (document EE) geeft aan dat u op 27 oktober 2020 bevallen bent. De identiteitskaart van D. (...) (document C) en de bijlage 26 van Dj. (...) (document B) ondersteunen uw verklaringen over de identiteit van uw zus en uw partners identiteit, die evenmin ter discussie staan in deze beslissing. Aan het feit dat u op 26 januari 2020 van Tirana naar Brussel reisde per vliegtuig (document K) wordt evenmin getwijfeld. Ook de foto's van u en Dj. (...) en de WhatsApp-berichten die jullie naar elkaar stuurden werpen doen geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie (documenten D, E, I en V). Aan het feit dat u en Dj. (...) een relatie hebben tot op heden en aan het feit dat u toen u in Albanië was contact met hem onderhield wordt immers niet getwijfeld.”

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.8. Mede gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij het CGVS beticht van partijdigheid. Verzoekster brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.9. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT